

בש"פ 2513/16 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 2513/16

כבוד השופט צ' זילברטל
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

פלוני

המשיב:

בקשה שניה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

כ"ד באדר ב' התשע"ו (3.4.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד אושרה פטל-רוזנברג
עו"ד תומר נה

בשם המבקשת:
בשם המשיב:

החלטה

בקשה שנייה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), בגדרה מבוקש להאריך את מעצרו של המשיב החל מיום 4.4.2016, בתשעים ימים או עד למתן פסק דין בת"פ 6751-04-15 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

בתום הדיון בבקשה, ביום 3.4.2016, הוארך מעצרו של המשיב עד למתן החלטה זו.

1. על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 19.3.2015, סמוך לשעה 13:00, ישבו מ' (יליד 1996) ו-ד' (ילידת 1997) ברכבו של מ', על-יד בית העלמין בקצה המזרחי של הכפר אעבלין. באותה עת, נסע המשיב ברכבו בקרבת בית העלמין, וכאשר הבחין ב-מ' וב-ד', עצר את רכבו במקביל אליהם. יצוין כי למשיב לא הייתה היכרות מוקדמת עם השניים. בעוד המשיב, מ' ו-ד' ברכביהם, פנה המשיב ל-מ' ודרש ממנו באופן מאיים לראות מקרוב את ד', אך מ' סרב. בשלב זה, המשיב התקדם עם רכבו וחסם את רכבו של מ', וזאת על-מנת למנוע מ-מ' לעזוב את המקום. מ' יצא מרכבו וניסה לשכנע את המשיב לאפשר לו ול-ד' לעזוב את המקום, אך המשיב לא נענה לבקשתו, ואף דרש מ-מ' בשנית לראות את ד' מקרוב, גם הפעם באופן מאיים. נוכח התנהגותו המאיימת של המשיב, יצאה ד' מרכבו של מ' וניגשה אל רכבו של המשיב. המשיב שאל פרטים על אודותיה של ד', ו-מ' העביר תשובותיה של ד' למשיב. לאחר מכן, אפשר המשיב ל-מ' ול-ד' לעזוב את המקום.

בהמשך, החלו מ' וד' לנסוע לכיוון ביתם, כשהמשיב נוסע אחריהם. זמן קצר לאחר מכן, התקשר המשיב ל-מ' ודרש את מספר הטלפון של ד'. מ' סירב לדרישה זו. המשיב מסר ל-מ' כי ברשותו תמונות של מ' ו-ד' יחד, ואיים כי יפיץ אותן ויצגן להוריו של מ' אם מ' לא ימסור למשיב את מספר הטלפון של ד'. מ' ביקש מהמשיב שלא להפיץ את התמונות, וכן ביקש שהשניים ייפגשו בכפר אעבלין על-מנת לשוחח בעניין.

2. בעקבות האירוע המתואר, פנה מ' אל קרוב משפחתו, סלימאן מרון (להלן: המתלונן), אשר הכיר את המשיב, כדי לבקש את עזרתו בסכסוך שהתפתח בינו לבין המשיב. בהמשך לבקשתו של מ', נסעו מ' והמתלונן יחד למרכז כפר אעבלין והחנו את רכבם ליד בית קפה. השניים התקשרו למשיב וביקשו שיגיע לאזור בית הקפה על-מנת לשוחח עמם. המשיב הגיב בקללות וניתק את הטלפון. סמוך לשעה 15:00 הגיע המשיב לאזור בית הקפה, כאשר הוא נושא נשק שלא כדין. באותה עת עמד המתלונן בקרבת בית הקפה, וכאשר הבחין המשיב במתלונן, הוא האט את מהירות נסיעתו וירה לעבר המתלונן שני כדורים, וזאת ממרחק של כשני מטר, תוך כוונה לגרום לחבלה חמורה. קליע אחד פגע בקרקע ליד רגליו של המתלונן, ואחד מנתזי הקליע פגע בירכו הימנית של המתלונן וגרם לפציעה. הקליע השני פגע בחלון האחורי של רכבו של המתלונן וניפץ את זכוכית החלון.

כתב האישום והליכי מעצר

3. ביום 5.4.2015 הוגש נגד המשיב כתב אישום, אשר ייחס לו את העבירות הבאות: עבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); שתי עבירות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא וסיפא לחוק; עבירה של החזקת ונשיאת נשק, לפי סעיף 144(א) ו-(ב) לחוק; ועבירה של חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 לחוק.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לביצוע המעשים שתוארו בכתב האישום.

בידי המשיב. עוד נטען, כי עובדות כתב האישום מקימות חזקת מסוכנות כלפי המשיב, שכן שחרורו לכל חלופת מעצר עלול לסכן את בטחונו של המתלונן ואת בטחונו של הציבור ככלל. כמו כן, נטען כי קיים חשש סביר כי שחרורו של המשיב ממעצר יוביל לשיבוש הליכי משפט והסתרת ראיות, וזאת נוכח אי-שיתוף הפעולה של המשיב עם המשטרה עת נשאל למקום הימצאו של הרכב ששימש את המשיב לביצוע העבירה, ועל-יסוד העובדה כי טרם אותר הנשק ששימש את המשיב לביצוע העבירה. כמו כן, נטען כי מאחר שהמשיב והמתלונן הם בני משפחה, קיים יסוד סביר לחשש כי שחרורו של המשיב יוביל להשפעה פסולה על עדים. בבקשה נטען עוד כי נוכח חומרת העבירות המיוחסות למשיב, וכן העונש הצפוי לו בגין באם יורשע, קיים חשש סביר להימלטותו של המשיב מאימת הדין.

בבקשה צוין כי למשיב עבר פלילי, הכולל הרשעה משנת 2011 בעבירות ניסיון לשוד מזוין ונשיאת והובלת נשק, בגין הוטל עליו שלוש שנות מאסר בפועל, ועונש מאסר מותנה לתקופה של שנתיים למשך שלוש שנים על כל עבירת אלימות מסוג פשע או נשק.

5. ביום 5.4.2015 התקיים דיון בבקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים. לאחר שעין בחומר החקירה, קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת תשתית ראיתית מספקת לצורך מתן צו ארעי להמשך מעצרו של המשיב, והדיון בבקשה נדחה, לבקשת בא-כוח המשיב, ליום 16.4.2015. הדיון בבקשה נדחה עוד פעמיים, לבקשת בא-כוחו של המשיב, וביום 28.4.2015 התקיים דיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים, במסגרתו כפר בא-כוחו של המשיב בקיומן של ראיות לכאורה. בהחלטה מיום 6.5.2015 קבע בית משפט קמא, כי קיים יסוד סביר שהמשיב יורשע במיוחס לו בכתב האישום. עוד נקבע, כי לא קיימת חלופת מעצר שמפחיתה למידה סבירה את הסכנה הנשקפת מהמשיב, את החשש לשיבוש הליכי החקירה ואת החשש מפני הימלטות. בית המשפט הוסיף שמדובר במקרה בו אף חלופת מעצר לא תסכון, ועל-כן אין להזדקק לתסקיר מעצר בעניין המשיב. בהתאם לכך הורה בית משפט קמא על הערכת מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

ביום 8.6.2015 הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, תוך בחינת אפשרות לשחרורו לחלופת מעצר. ביום 9.6.2015 דחה בית המשפט בקשה זו, בלי שנתקיים דיון במעמד הצדדים, וקבע כי הבקשה אינה מקיימת אף אחד מהתנאים המצדיקים עיון חוזר, ובמיוחד כאשר חלף כחודש בלבד ממתן החלטת המעצר.

ביום 14.12.2015 הגיש המשיב בקשה שנייה לעיון חוזר בהחלטת מעצרו, בטענה כי חל שינוי דרמטי במערך הראיות, ובהחלטה מיום 23.12.2015 קבע בית המשפט, כי ככל הנראה לא חל כל כרסום של ממש בראיות, ואולם מכיוון שנסתיימה שמיעת עדויותיהם של עדי התביעה המרכזיים, ניתן להפחית ממשקל עילות המעצר בעניין שיבוש הליכים משפטיים וההדחה. משכך, הורה בית המשפט על הכנת תסקיר שירות המבחן בעניינו של המשיב.

ביום 27.12.2015 הגישה המבקשת בקשה להארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים. דיון בבקשה התקיים בפני ביום 30.12.2015, ובמסגרתה הסכימה באת-כוחו של המשיב להארכת מעצרו, מבלי שהסכמה זו תפגע בטענותיו של המשיב בבקשתו לעיון חוזר במעצרו. נוכח הסכמה זו, ועל-פי החלטתי מאותו יום, הוארך מעצרו של המשיב בתשעים ימים, החל מיום 5.1.2016 (בש"פ 8959/15).

ביום 25.1.2016 הגיש שירות המבחן תסקיר בעניינו של המשיב, בו צוין כי המשיב פועל באופן אימפולסיבי, ונותן לגיטימציה לשימוש באמצעים אלימים במצבים שונים. עוד צוין כי מן המשיב נשקפת מסוכנות ברמה גבוהה, כך שקיים ספק באשר ליכולתה של חלופת מעצר להפחית ממסוכנות זו. על-יסוד האמור, המליץ שירות המבחן שלא לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, אף לא למעצר בפיקוח אלקטרוני. דיון המשך בבקשתו של המשיב לעיון חוזר התקיים ביום 28.1.2016, במסגרתו נשמעו טיעוני הצדדים ונחקרו המפקחים שהוצעו על-ידי המשיב.

ביום 1.3.2016 דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופט י' ליפשיץ) את בקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו. באשר לכרסום בראיות, נקבע כי גם לאחר העיון בפרוטוקולי הדיון בתיק העיקרי, לא נמצא כי "הקערה נהפכה על פיה", ולמעשה לא חל כל כרסום במצע הראייתי הלכאורי. באשר לאפשרות השחרור לחלופת מעצר, נקבע כי לעת הזו, לא קיימת חלופה מתאימה עבור המשיב, וזאת, בין היתר, נוכח תסקירו השלילי של שירות המבחן.

6. אשר להליך העיקרי - משפטו של המשיב החל ביום 16.4.2015. מעת לעת, נדחה המענה לכתב האישום, וזאת לבקשתו של בא-כוח המשיב. ביום 24.5.2015 מסר בא-כוחו של המשיב מענה לכתב האישום. פרשת ההוכחות החלה ביום 21.10.2015, והמשיכה בישיבות שהתקיימו לאורך כחמישה חודשים לאחר מכן. ביום 17.3.2016 החלה שמיעת ראיות ההגנה, ופרשת התביעה עומדת לפני סיום. נכון לעת הזו קבועה עוד ישיבת הוכחות אחת ליום 11.4.2016 בה יישמעו מומחי נשק מטעמם של שני הצדדים, ובכך תסתיים, לכאורה, שמיעת ההוכחות.

טענות הצדדים

7. המבקשת טוענת כי נשקפת מהמשיב מסוכנות ברמה גבוהה, וזאת לרקע חומרת המעשים המיוחסים לו, וכן לרקע התרשמותו של שירות המבחן ועברו הפלילי. באשר לקצב התקדמות התיק בהליך העיקרי, טוענת המבקשת, כי מדובר בהתקדמות בקצב סביר, כאשר הושלמה פרשת התביעה והחלה פרשת ההגנה. המבקשת מוסיפה, כי ניתן לקוות ששמיעת ההוכחות תושלם במהלך תקופת הארכת המעצר המבוקשת.

8. בדיון שנערך בפניי טען בא-כוח המשיב כי טענת מרשו לאורך כל הדרך היא כי לא הוא ירה במתלונן, אלא הירי בוצע על-ידי אדם אחר שהתכוון לפגוע במשיב עצמו בעת שהמשיב פגש במתלונן. נטען כי אכן חל כרסום בראיות לכאורה, וכי בית משפט קמא שגה בקבעו אחרת. עוד נטען כי חלופת מעצר תוכל לאיין את המסוכנות המיוחסת למשיב, שכן הוא יורחק מהמתלוננים, יפקיד ערבויות בסכומים גבוהים, ויהיה נתון לפיקוחם של שלושה מפקחים.

באשר לקצב התקדמות התיק, נטען כי הוא צפוי עוד להימשך זמן לא קצר, נוכח חוות הדעת המקצועיות שעל הצדדים להכין ולהגיש לבית המשפט, שלושה עדי הגנה שיידרשו להעיד, הכנת הסיכומים וכתובת הכרעת הדין.

דיון והכרעה

9. לאחר העיון בבקשה ושמיעת טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבלה, ולהאריך את מעצרו של המשיב בתשעים יום או עד למתן פסק דין.

כידוע, בבחינת בקשות להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים בית המשפט נדרש לאזן בין זכות הנאשם, אשר טרם הוכחה אשמתו, לחירות, לבין הגנה על האינטרס לשלום הציבור ובטחונו ולניהול התקין של ההליך (בש"פ 5581/13 מדינת ישראל נ' אוחיון (1.9.2013)). השיקולים העיקריים אותם יש להביא בחשבון הם מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם וקצב ההתקדמות ההליכים בתיק בערכאה המבררת (בש"פ 1115/12 מדינת ישראל נ' מרזוק (9.2.2012)).

10. בעניינינו, טען בא-כוח המשיב כי חל כרסום בראיות, המשפט לא צפוי להסתיים בקרוב, ומכל מקום, נטען כי יש בחלופה שהוצעה על-ידו בכדי להפחית את המסוכנות הנשקפת מהמשיב. עיקרן של טענות אלה נבחן, כאמור, אך לאחרונה על-ידי בית משפט קמא, ולאחר דיון במסגרתו נשמעו טענות המשיב והוכן תסקיר בענייניו, קבע בית המשפט כי לא נמצא כל כרסום במצע הראייתי הלכאורי, וכי החלופה הקונקרטית שהוצעה על-ידי המשיב אינה צפויה להפחית למידה סבירה את המסוכנות הנשקפת ממנו. המשיב לא ראה לנכון להגיש ערר על החלטה זו. המשיב אמנם העלה טענות כלפי קביעות אלה בדיון שהתקיים בפניי, אך אין זו המסגרת הדיונית המתאימה לעשות כן. הבקשה דנא היא בקשת המדינה להאריך את מעצרו של המשיב, ואינו מצויים במסגרת ערעורית על החלטת בית משפט קמא. משכך, לא מצאתי להידרש לטענותיו של המשיב הנוגעות לעוצמת הראיות לכאורה או להתאמת חלופת המעצר שהוצעה על-ידו, שכן, כאמור, קביעותיו של בית משפט קמא בעניינים אלו ניתנו רק לאחרונה, והן עומדות בעיני.

11. המסוכנות המיוחסת למשיב, נלמדת מהעבירות המיוחסות לו ומעברו הפלילי, אך גם מהתסקיר שהוגש בענייניו לפני זמן לא רב, שהעריך כי מהמשיב נשקפת מסוכנות ברמה גבוהה.

באשר לניהול ההליך בענייניו של המשיב, באת-כוח המדינה מסרה כי שמיעת ההוכחות צפויה להסתיים במהלך הארכה המבוקשת, ויש לקוות כי בית המשפט יפעל לניהול התיק באופן שיביא לסיום שמיעת ההוכחות במהירות, ככל שהדבר יתאפשר, גם אם, כטענת המשיב, לא ניתן יהיה לעשות כן בישיבה הקרובה.

12. נוכח האמור לעיל, דין הבקשה להתקבל, ומעצרו של המשיב מוארך החל מיום 4.4.2016 בתשעים יום או עד למתן פסק-דין בת"פ 6751-04-15 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ו באדר ב' התשע"ו (5.4.2016).

ש ו פ ט

